Redacţiunea, Administraţiunea şi Tipografia:
BRAŞOVU, piaţa mare Nr 22.
Scrisori nefrancate nu se primescu. Manuscripte nu se retrimitu!
Birourile de anunciuri:
Braşovŭ, piaţa mare Nr. 22.
Inserate mai primescŭ în Viena: *Rudolf Mosse, Haasenstein & Vogler (Oto Maas), Heinrich Schalek, Alois Herndl, M. Dukes, A. Oppelik, J. Danneberg*; în Budapesta: *A. V Goldberger, Anton Mezei, Eckstein Bernat*; în Frankfurt: *G. L. Daube*; în Hamburg: *A. Steiner*.
Preţul inserţiunilorŭ: o seriă garmondŭ pe o colónă 6 cr. şi 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă şi învoială.
Reclame pe pagina III-a o seriă 10 cr. v. a. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANULŬ LI.

„Gazeta" iese în fie-care di
Abonamente pentru Austro-Ungaria
Pe unŭ anu 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl.
Pentru România şi străinătate:
Pe unŭ anu 40 francĭ, pe şése lunĭ 20 francĭ, pe trei lunĭ 10 francĭ.
Se prenumeră la tóte oficiele postale din întru şi din afară şi la dd. colectorĭ.
Abonamentulŭ pentru Braşovŭ:
la administraţiune, piaţa mare Nr. 22, etagiulŭ I.: pe unu anŭ 10 fl., pe şese lunĭ 5 fl., pe trei lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unŭ anu 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 banĭ.
Atâtŭ abonamentele câtu şi inserţiunile suntŭ a se plăti înainte.

Nr. 217. Braşovŭ, Duminecă 2 (14) Octomvrie 1888.

Nou abonamentŭ
la
„GAZETA TRANSILVANIEI".

Cu 1 Octomvrie 1888 st. v. se deschide nou abonamentŭ la care invitămŭ pe toţĭ amicii şi sprijinitorii fóiei nóstre.

Preţulŭ abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria:

pe trei lunĭ 8 fl.
pe şése lunĭ 6 fl.
pe unŭ anŭ 12 fl.

Pentru România şi străinătate:

pe trei lunĭ 10 francĭ,
pe şése lunĭ 20 francĭ,
pe unŭ anŭ 40 francĭ.

Abonarea se póte face mai uşorŭ şi mai repede prin **mandate postale**.

Domnii, carĭ se vorŭ abona din nou, sĕ binevoéscă a scrie adresa lămuritŭ şi a arĕta şi posta ultimă.

Administraţiunea „Gazetei Transilvaniei".

Braşovŭ, 1 Octomvrie v.

Astădĭ s'a întrunitŭ în Sibiiu congresulŭ naţional-bisericescŭ alŭ Românilorŭ de religiunea greco-orientală din Transilvania şi Ungaria.

Amŭ constatatŭ la timpulŭ sĕu trista împrejurare, după care acestŭ înaltŭ forŭ bisericescŭ încetase de câţĭva anĭ de-a mai funcţiuna regulatŭ şi în modŭ priinciosŭ pentru biserică, conformŭ prescrierilorŭ statutului organicŭ şi alŭ intenţiunilorŭ celorŭ ce l'au creatŭ.

Celŭ din urmă congresŭ, precum scimŭ, nu s'a întrunitŭ în sesiune ordinară şi multe erau plângerile fiiilorŭ bisericei române gr.-orientale din causa neajunsurilorŭ ce aşteptau delăturarea lorŭ dela congresŭ.

S'au adusŭ atuncĭ multe în rĕndŭ, dér multe cestiunĭ vitale pentru desvoltarea şi mersulŭ regulatŭ alŭ afacerilorŭ bisericescĭ şi şcolare au rĕmasŭ încă de deslegatŭ.

Cu atâtŭ mai mare trebue sĕ fiă dér bucuria nóstră vĕdêndŭ, că de astădată congresulŭ naţionalŭ bisericescŭ gr. or. se întrunesce în timpulŭ prescrisŭ în statutŭ spre a-şĭ continua lucrarea sa, care tocmai în împrejurările grele de astădĭ este de-o deosebită însemnătate pentru o parte mare a poporului românŭ.

Salutândŭ cu căldură pe representanţii bisericei române gr. or. adunaţĭ în Sibiiu nu putemŭ decâtŭ sĕ le repetămŭ cuvintele sincere frăţescĭ ce li le-amŭ adresatŭ acum doi anĭ cu ocasiunea întrunirei congresului estra-ordinarŭ în Iunie 1886:

„Nu numai odată ni s'a înfăţişatŭ tocmai în sferele mai înalte ale bisericei durerósa privelisce a rivalităţilorŭ personale, carĭ făceau ca cei chiămaţĭ a fi stelpulŭ şi razimulŭ vieţei constituţionale bisericescĭ sĕ-şĭ petrécă scumpulŭ timpŭ în lupte secĭ personale, în urmărirea unorŭ vanitóse preocupaţiunĭ individuale, scăpândŭ din ochĭ marea ţintă către care trebue sĕ nisuiască toţĭ şi care trebue sĕ unéscă pe toţĭ."

„Nicĭ că putemŭ spera, că vorŭ înceta neajunsurile în biserică pe câtŭ timpŭ aleşii bisericei vorŭ fi stăpâniţĭ mai multŭ de consideraţiunĭ către una séu alta persónă influentă, de care îi légă nisce interese trecĕtóre şi pe câtŭ timpu nu vorŭ fi pĕtrunşĭ numai şi numai de marile principii ale libertăţii şi ale progresului în biserică."

„Nu va înceta rĕulŭ în biserică până ce nu se vorŭ unì toţĭ fii ei cei bunĭ şi devotaţĭ dumnedeescilorŭ ei scopurĭ cu nobila decisiune ca sĕ-lŭ stêrpéscă din rĕdăcină, abnegându-şĭ orĭ-ce interese particulare."

„In lungulŭ intervalŭ, de când biserica română gr. or. se bucură de aşedămintele ei actuale, nu s'a aflatŭ încă o mână de ómenĭ carĭ, stabilindŭ unŭ programŭ bisericescŭ corĕspundĕtorŭ, sĕ pună capĕtŭ neînţelegerilorŭ şi sĕ creeze astfelŭ unŭ puternicŭ stăvilarŭ în contra orĭ cărei uneltirĭ duşmane."

„Orĭ câtŭ de gravă ar fi situaţiunea bisericei în momentele de faţă, ea ar înceta de a mai fi ameninţătóre, îndată ce fii ei s'arŭ grupa în jurulŭ principiilorŭ esistenţei sale, lăsândŭ la o parte orĭ-ce consideraţiunĭ personale".

DIN AFARĂ.

Corespondentulŭ din Viena alŭ diarului „Times" publică o scrisóre, pe care a primit'o, după cum dice elŭ, dela unŭ distinsŭ bărbatŭ de statŭ alŭ Ungariei. Fiindŭ vorba despre *decorarea ministrului-preşedinte Tisza din partea împĕratului germanŭ*, „distinsulŭ bărbatŭ de statŭ maghiarŭ" dice, că Ungurii n'ar fi datŭ nicĭ o importanţă întêlnirei monarchilorŭ în Viena, deórece Ungurii n'au nimicŭ cu Nemţii, carĭ în Ungaria nu suntŭ vĕduţĭ cu ochĭ bunĭ. Ceea ce face însĕ sĕ fiă importantă pentru Ungaria întêlnirea monarchilorŭ în Viena, este decorarea ministrului-preşedinte Tisza cu marea cruce a Vulturului negru din partea împĕratului germanŭ; împrejurarea acésta înveselesce forte multŭ opiniunea publică maghiară, care esplică lucrulŭ astfeliu, că împĕratulŭ germanŭ ar fi vrutŭ sĕ arate prin decorarea lui Tisza, că Ungaria este partea cea mai puternică a monarchiei şi că alianţa austro-germană îşĭ are o basă mai solidă în Ungaria, decâtŭ în Austria, unde aspiraţiunile elementelorŭ slave suntŭ multŭ mai cutezătóre, decâtŭ în Ungaria.

Ce privesce *ignorarea lui Taaffe din partea împĕratului germanŭ*, acelaşĭ corespondentŭ vienezŭ alŭ diarului „Times" vede causa acestei ignorărĭ în împrejurarea, că împĕratului germanŭ nu i s'a făcutŭ în Viena o primire mai strălucită din partea poporaţiunei şi acésta o atribue împĕratulŭ germanŭ însuşĭ comitelui Taaffe. Cine cunósce sentimentele naţionale şi politice ale populaţiunei din Viena, se va pute uşorŭ convinge, că n'ar fi lipsitŭ decâtŭ câteva cuvinte însufleţitóre, pentru ca visita împĕratului germanŭ sĕ fiă în modŭ strălucitŭ sĕrbătorită din partea populaţiunei vienese. Taaffe însĕ nu numai că n'a adresatŭ locuitorilorŭ asemenĭ cuvinte însufleţitóre, ci, precum se vede, elŭ a împedecatŭ orĭce nisuinţe de a sĕrbători visita împĕratului germanŭ. Maioritatea este a lui Taaffe şi minoritatea parlamentului de dincolo de Laita, care ar fi vrutŭ sĕ sĕrbătorescă, n'a pututŭ face nimicŭ faţă cu Taaffe şi cu marea lui maioritate. Afară de asta în Germania mulţĭ înţelegŭ alianţa germano-austro-ungară astfelŭ, că Germania esercită în sensulŭ acestei alianţe unŭ feliu de protectoratŭ asupra Austriei. Acéstă părere s'ar fi confirmatŭ şi mai multŭ, décă Taaffe ar fi permisŭ Germanilorŭ din Viena sĕ facă demonstraţii în favórea împĕratului Wilhelm. Bătĕtorŭ la ochĭ este însĕ, că pentru ce împĕratulŭ germanŭ n'a avutŭ în vedere aceste împrejurărĭ. Décă ignorarea lui Taaffe nu va fi corésă în unŭ modŭ orĭ altulŭ, de sigurŭ opiniunea publică va afla, că împĕratulŭ germanŭ altmintrea cugetă despre relaţiile interne ale Austriei, de cum cugetă cancelarulŭ sĕu. Imprejurarea acésta însĕ póte sĕ aibă deosebite urmărĭ şi încă fórte caracteristice.

*

Din Stuttgart se scrie diarului „Münchener Neuesten Nachrichten", că cu vre-o 4 dile înainte de plecarea împĕratului Wilchem din Postdam, pentru ca sĕ facă călĕtoria spre sudŭ, au dispărutŭ din Elveţia, anume din Zürich, vre-o 10 persóne, care facŭ parte din partidulŭ anarchiştilorŭ. Presidiulŭ poliţienescŭ din Berlinŭ, încunosciinţatŭ fiindŭ despre acésta de poliţia din Zürich, a comunicatŭ direcţiunei oraşului Stuttgart despre sosirea acelorŭ persóne suspecte în Würtenberga. Din partea ministeriului de interne din Würtenberg s'au luatŭ *mĕsurĭ pentru siguranţa personală a împĕratului Vilhelm.* Diua şi nóptea a patrulatŭ gendarmeria pe întréga întindere a gării pe unde avea sĕ trécă trenulŭ separatŭ imperialŭ. Trenului însuşĭ i-a eşitŭ înainte unŭ altŭ trenŭ separatŭ; la sosire s'au formatŭ dela gară până la castelulŭ de reşedinţă şirurĭ dese de armată şi nu s'a permisŭ sĕ asiste publiculŭ. La plecarea împĕratului dimpreună cu regele

---

FOILETONULŬ „GAZ. TRANS."

(3)

Intêlnirea sfinţilorŭ trei crai.

(După Árpad Gabanyi.)

Venì acum unŭ timpŭ de încordare şi de aşteptare pentru comuna Dudvas

Dér sĕ nu crédă cineva, că „comitetulŭ tabloului" a statŭ cu mânile 'n sînŭ. Mai în fiecare sĕptĕmână se ţinea câte-o adunare generală, ale cărei resultate apoi se discutau fórte viu în comuna întrégă. Când la două sĕptĕmânĭ după-ce preotulŭ a espedatŭ scrisórea, vestitulŭ pictorŭ, alŭ cărui nume, durere, nu l'am pututŭ afla, rĕspunse, că va zugrăvi „Intêlnirea sfinţilorŭ trei crai", nimenea din Dudvas n'a mai pututŭ sĕ dormă liniştitŭ.

Şĭ-apoi când sosì din Viena şi prevazulŭ, poporulŭ furnica pe dinaintea casei parochiale, de par'că isbucnise o revoltă.

„Comitetulŭ tabloului" se întrunì îndată la o şedinţă estraordinară şi deschise lada.

Unŭ prevazŭ înaltŭ de totŭ şi fórte îngustŭ fù scosŭ la ivélă. Tótă lumea era însufleţită.

O lucrare în adevĕrŭ măréţă, o sută de florinĭ pentru ea era unŭ preţŭ de batjocură! Prevazulŭ a şi fostŭ imediatŭ aşedatŭ în biserică şi d-lŭ preotŭ nu predicase nicĭodată înaintea unui publicŭ atâtŭ de mare, ca în Duminesca ce urmà.

Erăşĭ trecù sĕptĕmână după sĕptĕmână. Incordarea şi nerăbdarea crescură la culme. Preotulŭ era grămăditŭ cu întrebărĭ şi elŭ nu putea face altceva, de câtŭ sĕ aviseze deocamdată pe cei nerăbdătorĭ la prevazŭ.

Intr'o şedinţă a comitetului a devenitŭ nerăbdătorŭ chiar şi d-lŭ jude Bertalan Gondos şi simţĕmintele sale şi le îmbrăcă în următórele cuvinte:

— Pictorulŭ şvob ar fi pututŭ în timpulŭ acesta sĕ molfăe (sĕ mănânce ca animalele) tabloulŭ întregŭ!

O scrisóre după alta i-se trimetea, prin care era avertisatŭ scriindu-se cu litere uriaşe pe cuvertă: „Urgentŭ! Per express!"

In fine sosì marea di, care de sigurŭ va fi înscrisă cu litere roşii în cronica comunei Dudvas.

Tabloulŭ sosì. Inaintea casei parochiale a trebuitŭ sĕ se aşede gendarmĭ ca sĕ ţină 'n frêu mulţimea, pe când înăuntru comitetulŭ scóse opera de artă din ladă şi o privea.

In adevĕrŭ era o operă admirabilă. In colorĭ frumóse strălucia, pânza care era mai multŭ lată decâtŭ înaltă.

In partea stângă, în faţă, se vedeu cei trei crai, împodobiţĭ cu coróne scânteiătóre şi ornaţĭ cu pietri scumpe, la unŭ locŭ multele lucrurĭ preţiose, ce voiau sĕ le ofere Mântuitorului nou născutŭ.

Fruntaşii autorităţilorŭ din Dudvas încă nu mai vĕdură zugrăvite nicĭ odată până atuncĭ atâtea lucrurĭ scumpe într'o grămadă.

Partea dréptă a tabloului înfăţişa o pădure sĕlbatică dér romantică, stâncĭ acoperite cu muschiu, plante exotice.

In mijloculŭ tabloului însĕ — unŭ adausŭ genialŭ alŭ fantasiei artistice — apăreu cei trei măgarĭ, legaţĭ de trei arborĭ.

Pe aceste trei pióse animale călĕtoreau atuncĭ craii.

Pe désupra întregului se întindea unŭ cerŭ albastru fără norĭ, pe care strălucea stéua din Vifleemŭ atâtŭ de luminósă, ca şi cum ar fi fostŭ zugrăvită cu focŭ flăcărătorŭ.

In fine în partea stângă, în fundulŭ tabloului se deschidea o măréţă perspectivă într'unŭ peisagiu verde-albastru.

— Sublimŭ! strigà domnulŭ preotŭ răpitŭ.

— Ce fidelŭ naturei! observà d-lŭ forestierŭ Farkas Barany şi punêndu'şĭ pumnii la ochĭ, formândŭ unŭ ochianŭ, observa opera de artă când de aprópe, când de departe.

Ignaz Csupasz şi Adam Hervadt îşĭ reţineu respiraţiunea, ca nu cumva suflarea lorŭ sĕ atingă pânza.

Chiar d-lŭ jude Bertalan Gondos

Carolŭ în 28 Sept. mergeau înainte două trăsurĭ cu diferițĭ oficianțĭ polițienescĭ, în fruntea conductuluĭ erau, — pentru locuitorii din Stuttgart lucru nou — 2 călărețĭ de gardă, și pe icĭ pe colo printre mulțime sĕ observară diferițĭ membrii ai poliției secrete din Berlinŭ precum și diferite persóne aparținĕtóre gendarmeriei în haine civile. Cu două óre înainte de plecarea dela 4 óre în 28 Septemvre din Stuttgart s'a schimbatŭ planulŭ de călĕtoriă spre Mainau cu totulŭ, luându-se drumulŭ peste Tübingen-Rottweil-Villingen, din causa unorŭ scirĭ importante ce le-a primitŭ oficiulŭ polițienescŭ. Din norocire s'a petrecutŭ poposirea Impĕratului în Würtenberga, fără nicĭ o turburare. Câtŭ au fostŭ de motivate mĕsurile de precauțiune luate, se póte vedé din arestarea făcută chiar în 28 Sept. în Villingen a anarchistului venitŭ din Elveția, Franz Proppman din Floss în Bavaria.

Călătoria împĕratului Wilhelm, precum vedemŭ, a provocatŭ trimiterea a o mulțime de scrisorĭ anonime din tóte părțile Europei și chiar din America. Poliția a fostŭ nevoită sĕ 'șĭ îndoiéscă numĕrulŭ pentru ca supravegherea se fiă mai sigură; pe la tóte gările s'au datŭ ordine severe poliției. E temere sĕ nu se întêmple unŭ atentatŭ fiă pe calea ferată, fiă la Roma. Una din scrisorĭ trimisă din Geneva și iscălită „comitetulŭ executivŭ“ a ridicatŭ cele mai marĭ temerĭ. Ea e concepută ca unŭ decretŭ de condamnare la mórte a Impĕratului Wilhelm II.

*

In Bulgaria se agită totŭ mai multŭ *cestiunea Macedoniei.* „Svoboda“ numĕră 15 gravamine și observă la sfêrșitulŭ unui articulŭ că, décă Turcia nu se hotărăsce la o dréptă regulare a recunóscerei naționalității și confesiunei bulgare în Macedonia, Bulgaria se va vedé silită sĕ ștérgă din bugetŭ suma înscrisă în interesulŭ islamului pentru întreținerea muftiilorŭ, imamilorŭ, cadiilorŭ etc., carĭ primescŭ lefurĭ de câte 3—4000 francĭ. Serbia începe acum a face oposițiune pretențiunilorŭ bulgare. Tóte prtidele din țéră, precum se dice într'o scrisóre din Belgradŭ, suntŭ unite în a respinge acele pretensiunĭ. In Belgrad și în Constantinopolŭ, precum și în Viena părerea este, că întrega agitațiune pentru Macedonia e a se ascrie intrigilorŭ rusescĭ. Pórta e hotărîtă sĕ întêmpine chiar cu puterea armelorŭ agitațiunea. „Este unŭ punctŭ“, se scrie din Constantinopolŭ, „peste care Bulgarii nu potŭ trece fără sĕ între în Rumelia orientală trupe turcescĭ.“ „Journal des Débats“ e informatŭ din Viena, că Porta e decisă sĕ adreseze în cestiunea macedonénă o notă cătră toțĭ ambasadorii turcĭ, ca sĕ se comunice cabinetelorŭ. In notă se dice, că în fața animosității ce domnesce între diferitele poporațiunĭ din Macedonia, nu se póte atinge cestiunea și nicĭ reforme nu se potŭ întroduce. Orĭ-ce schimbare a regimului de adĭ ar avé ca urmare, după părerea Porții, lupte înfocate între Grecĭ, Bulgarĭ, Sêrbĭ și Românĭ, carĭ locuescŭ în Macedonia.

Inarmărĭ în Rusia.

„Corespondenței politice“ i-se comunică din Varșovia următórele:

Completarea fortificațiunilorŭ în guvernamentele dela apusŭ ale Rusiei constitue acum ca și mai nainte unŭ punctŭ esențialŭ din programa administrațiunei de rĕsboiu pentru cea mai apropiată periodă de timpŭ. De órece teritorulŭ dela graniță d'a lungulŭ graniței ruso-prusiane are mai puține fortificațiunĭ decâtŭ celŭ de-a lungulŭ graniței austro-rusescĭ, se va procede acum la completarea puterei defensive în prima parte. Inainte de tóte se are în vedere întărirea localității Ossovice, și după ce se vorŭ esecuta tóte lucrările în întinderea plănuită, nu peste multŭ numita localitate va fi transformată îrtr'o tabără întărită de primulŭ rangŭ. Totŭ odată vorŭ continua și lucrările pentru mărirea puterei de resistență a fortificațiunilorŭ din guvernamentele mărginașe cu Austria. La fortăréța Georgievsk se esecută acum lucrărĭ de pămêntŭ, care după terminare vorŭ mărì în modŭ însemnatŭ importanța acestei fortărețe. Se afirmă că numĕrulŭ tunurilorŭ în acéstă fortăréță va fi mărită încă cu 200 și că în curêndŭ se vorŭ aședa aci unŭ numĕrŭ însemnatŭ de tunurĭ noue.

In memoria luĭ I. G. Meșotă.

Brașovŭ, 30 Septemvre 1888.

Duminecă în 25 Septemvre v. s'a ținutŭ în edificiulŭ gimnasiului românŭ de aicĭ una din cele mai frumóse sĕrbătorĭ scolare. A fostŭ *sèrbàtorea S-tei Sofii*, a patrónei scólelorŭ centrale române din Brașovŭ, diua de bucuriă, în care în anulŭ 1851 s'a pusŭ pétra fundamentală a mărețului edificiu alŭ acestorŭ scóle. Diua, despre care e vorba, se serbéză în fiăcare anŭ cu deosebită solemnitate, de astădată însĕ ea s'a serbatŭ într'unŭ modŭ și mai solemnŭ, de óre-ce, pe lângă aducerea aminte a celorlalțĭ bărbațĭ cu merite pentru școlele în cestiune, cu prilejulŭ acesta s'a făcutŭ în deosebĭ amintire de fostulŭ directorŭ alŭ scólelorŭ medii *Dr. Ioanŭ G. Meșotă*, dela a a căruĭ mórte au trecutŭ tocmai 10 anĭ de dile.

Sĕrbătórea, despre care voiescŭ a raporta, a decursŭ întocmai cum s'a anunțatŭ în colónele acestui diarŭ.

Duminecă diminéța, după celebrarea serviciului divinŭ împreunatŭ cu parastasŭ, tinerimea studiósă împreună cu numĕrosulŭ publicŭ asistentŭ se îndreptă în procesiune dela biserica Sf. Nicolae spre edificiulŭ școlelorŭ centrale, avênd în frunte pe parochulŭ *Vasile Voina.* In sala cea mare a gimnasiului, plină de unŭ publicŭ alesŭ, din care damele făceau o parte fórte însemnată, se oficià sfințirea apei de preoții *B. Baiulescu* și *V. Voina* și se învocà ajutorulŭ puterilorŭ cerescĭ pentru înaintarea în bine a numĕroșilorŭ școlarĭ dela institutele, despre care e vorba.

Inainte de stropirea cu apă sfințită, unŭ corŭ armoniosŭ străbătù inima tuturorŭ celorŭ de față. Era coralulŭ „Pace voue!“ de Schubert, pe care'lŭ esecutà, sub conducerea domnului profesorŭ de musică *N. Popovicĭ*, corulŭ școlarilorŭ dela scólele medii împreună cu câțĭva din membri Reuniunei de gimnastică și de cântărĭ. Abia rĕsunară ultimele acordurĭ ale acestei frumóse cântărĭ, când d-lŭ profesorŭ gimnasialŭ *Ioan Pópea* se suì la tribună și cu elocența-i cunoscută ținù unŭ pĕtrundĕtorŭ discurs în amintirea colegului și șefului sĕu de odinióră. Discursulŭ fù adresatŭ în prima liniă tinerimei asistente și afară de câteva date biografice din viéța rĕposatului directorŭ, se ocupà în deosebĭ cu caracterisarea activității lui I. Meșotă ca studentŭ, ca profesorŭ, ca directorŭ și ca membru alŭ societății românescĭ.

D-lŭ Popea arătà în cuvinte elócente, câtă tragere de inimă a avutŭ tênĕrulŭ Meșotă cătră învĕțătură, cu câtă esactitate 'șĭ împlinea elŭ datoriile sale mai întâiu ca scolarŭ la gimnasiulŭ românŭ și la celŭ luteranŭ din Brașovŭ, și apoi ca studentŭ la universitățile din Viena și Bonn; arătà mai departe cu câtă dragoste îmbrățișà elŭ în anulŭ 1861 cariera de profesorŭ la gimnasiulŭ, la care studiase mai înainte, câtă pricepere și hărniciă dovedì în acéstă carieră, cât era de conscienţiosŭ în lucrările sale și cu câtŭ tactŭ scia sĕ influințeze asupra scolarilorŭ sĕi; arătà apoi, cum, devenitŭ în an. 1870 directorŭ alŭ scólelorŭ medii, Meșotă se afirmà ca unŭ escelent conducĕtorŭ de scóle, îndeplinindŭ tóte afacerile sale cu seriositatea cuvenită. Vorbitorulŭ nu uità a amintì deosetitele lucrărĭ literare ale rĕposatului Meșotă, dintre care cele mai multe suntŭ de cuprinsŭ didacticŭ-pedagogicŭ, și apoi trecêndŭ la viéța lui Meșotă ca membru al societății românescĭ, amintì caracterulŭ lui celŭ firmŭ și iubirea cu care punea umĕrulŭ la totŭ ceea-ce putea contribuì la înaintarea societății, în mijloculŭ căreia viețuia. Ca încheiere dênsulŭ recomandà cu cuvinte căldurose tinerimei a imita pe rĕposatulŭ directorŭ în activitatea sa, în iubirea sa de națiune și în soliditatea caracterului sĕu. Cuvintele d-lui Popea avură unŭ putern icŭ efectŭ nu numai asupra tinerimei, ci asupra tuturorŭ celorŭ de față. Cu toții pare că vedeau din nou simpatica figură a meritatului directorŭ rĕposatŭ așa de timpuriu, și ochii multora se îndreptară cu recunoscință spre portretulŭ rĕposatului, lucratŭ de pictorulŭ M. Popŭ, care portretŭ se află lângă venerabila figură a primului directorŭ gimnasialŭ Gavriilŭ Munteanu.

Discursulŭ d-lui Popea a fostŭ de totŭ potrivitŭ încheiatŭ printr'o nouă cântare, unŭ frumosŭ imnŭ esecutatŭ totŭ de corulŭ condusŭ de d-lŭ Popovicĭ. După acéstă cântare urmà stropirea cu apă sfințită, și toțĭ se depărtară din edificiulŭ gimnasialŭ cu inima încăldită și din multe părțĭ se audiră cuvintele: *Eternă fiă memoria rĕposatului Meșotă!* —

Așteptămŭ, ca d-lŭ profesorŭ Popea sĕ dea câtŭ mai curêndŭ vorbirea sa publicității, de órece ea nu intereséză numai societatea din Brașovŭ, ci de bună sémă va interesa pe fiăcare Românŭ bine simțitorŭ. **Cunctator.**

SCIRILE DILEI.

„Ellenzék“ în articululŭ sĕu de fondŭ dela 9 Octomvre, vorbindŭ despre *decorarea ministrului președinte Tisza* cu marea cruce a ordinului „Vulturulŭ negru“ din partea împĕratului germanŭ, dice că în adevĕrŭ, ministrulŭ președinte austriacŭ, contele Taaffe, póte se se supere, pentru-că împĕratulŭ germanŭ nu numai că nu l'a decoratŭ cu nicĭ unŭ ordŭ, dér nicĭ n'a statŭ de vorbă cu elŭ. Acésta din causă, că Taaffe nu se 'nhață la carulŭ lui Bismark și lucréză după cum află elŭ de bine și după cum cerŭ interesele țĕrei sale. Tisza, dice „E. k.“, este în adevĕrŭ mai norocosŭ decâtŭ Taaffe, décă cumva se póte dice, că e norocŭ pentru Tisza împrejurarea, că elŭ pentru modulŭ sĕu de guvernare totdéuna primesce recunoscința din afară și nu dela propria lui națiune. Mai mare mulțămire 'i causéză lui Tisza posederea ordinului „Vulturulŭ negru“ decâtŭ recunoscința națiunei sale. Cu unŭ cuvêntŭ, „E. k.“ dice, că Tisza a meritatŭ decorarea, căcĭ elŭ servesce intereselorŭ nemțescĭ.

***

Se scrie cătră „Budapesti Hirlap“: „In Noemvre a. tr. raportà inspectorulŭ de dare, că orașulŭ *Kapoșvár*, comit. Somogy, a încasatŭ 10,000 fl. dare de consumŭ, dér nu i-a predatŭ cassei de dare. După scurtŭ timpŭ s'a descoperitŭ, că amintita sumă s'a întrebuințatŭ spre alte scopurĭ și că între restanțe aceea a primarului e cea mai însemnata (1700 fl.) Mai departe s'a constatatŭ, că și în administrarea averei orfanilorŭ vinŭ la ivélă marĭ neregularitățĭ, că între altele nu se póte da socotélă despre 4000 fl. Fórte patriarhală este în genere mani-

---

își netedea bărbia sa grasă, ceea ce însemna, că e fórte mulțămitŭ.

Dér ce va dice poporulŭ din Dudvas, când va vedé Duminecă opera de artă aședată în modesta sa biserică?...

Deodată Farkas Barany încrețì fruntea și de pe buzele lui scăpà unŭ îngrozitorŭ strigătŭ de „O vai!“

Toțĭ se uitară la forestierŭ și vĕdură, că fața lui e mai palidă decâtŭ varulŭ....

O tăcere grozavă urmà în casă, ca și înainte de furtună pe mare.

In fine din gura lui Farkas Barany eșiră cuvintele:

— Onorată adunare! Nu vedețĭ că tabloulŭ e aprópe de doue orĭ mai latŭ decâtŭ prevazulŭ?

In adevĕrŭ, vĕdură acum cu toții că așa este. Consternațĭ se uitau când unulŭ la altulŭ, când la tablou.

Apoi începură a alerga încócĭ și încolo prin odaiă, înjurau (naturalŭ că cu esceptiune de d-lŭ preotŭ), se scărpinau în capŭ și nădușelĭ îi tăiară de spaimă.

Dup'aceea se aședară pe scaune ca sĕ desbată. Ce sĕ facă? Ca sĕ lărgéscă prevazulŭ, nicĭ de gânditŭ nu era; dér tabloulŭ.... póte că totŭ se póte micșora!

Trebue! Altŭ mijlocŭ nu e. Și așa și declară adunarea, că din tablou, orĭcâtŭ de escelentŭ e (O, de n'ar fi așa de sublimŭ!), trebue sĕ se taiă o bucată, ca sĕ nu fiă aruncațĭ pe feréstră banii pentru prevazŭ.

Lucrulŭ erà așadér în ordine. Dér ce parte de tablou sĕ se taiă? Asta era marea întrebare.

Puseră de se aduse prevazulŭ din biserică și încercară sĕ întindă pânza; dér nu mergea altfelŭ, trebuia sĕ se taiă o bucată din vre-o parte a tabloului.

D-lŭ preotŭ deschise 'ndată ședința și începù însușĭ a vorbì făcêndŭ cunoscutŭ comitetului cu voce plină de durere, aprópe plângêndŭ, că după a să părere mai bine ar face décă ar tăia în partea dréptă o bună bucată din pădure.

Indată sărì forestierulŭ Farkas Barany în susŭ și, scărmănându'șĭ agitatŭ barba, avertisà adunarea, d'a nu comite unŭ astfelŭ de sacrilegiu, căcĭ elŭ, ca omŭ de specialitate, tocmai în acéstă parte a tabloului a recunoscutŭ cea mai înaltă deplinătate artistică, și acei mărețĭ arborĭ secularĭ mereu îi amintescŭ falnicii arborĭ ai pădurii Dudvasului. Acésta n'ar puté-o elŭ admite.

Forestierulŭ ridicà unŭ protestŭ sĕrbătorescŭ contra stîrpirei pădurei și socotì în cele din urmă că e mai consultŭ sĕ taiă partea stângă a tabloului.

„Căcĭ, onorată adunare — așa'șĭ încheià elŭ vorbirea sa — ce represintă partea stângă a tabloului?.. Aerŭ! Cerŭ! Și e cu totulŭ superfluu, ca cineva sĕ ne mâzgăléscă cerulŭ. A cheltuì banii pentur acésta în adevĕrŭ nu e necesarŭ; căcĭ aerŭ și cerŭ póte vedé orĭ și cine în orĭ-ce timpŭ, décă își ia numai ostenéla d'a privì în susŭ.

Invĕțătorulŭ și organistulŭ începù sĕ tușéscă tare, ca si cum ar fi voitŭ sĕ înăbușéscă vorbele forestierului.

Când forestierulŭ amuțì, luà elŭ, învĕțătorulŭ, imediatŭ cuvêntulŭ:

„Domnilorŭ! Onorată adunare! strigà elŭ, scînteindu-i ochii. Sĕ nu v'atingețĭ de cerŭ! Lăsațĭ aerulŭ în pace! Vrețĭ sĕ sustragețĭ tinerimei din Dudvas acésta măréță prespectivă? Privițĭ acéstă puternică amăgire optică! Nu! Nicĭ-odată nu vomŭ permite! Credŭ mai departe — și venerabilulŭ d-nŭ Kelemen Futyi, preotulŭ nostru, cu dreptŭ cuvêntŭ va admite — că unui muritorŭ nu'i este permisŭ sĕ se atingă de cerŭ. Dér décă trebue sĕ se taie ceva, atuncĭ avețĭ colo în vêrfulŭ tabloului stéua din Vifleemŭ, care nu e nicĭ-decum necesară, căcĭ și fără ea orĭ-ce omŭ scie, că stéua din Vifleemŭ a condusŭ pe cei trei crai la sfintele iesle. Șĭ-apoi, onorată adunare, acestŭ strălucitorŭ lucru îmĭ amintesce nencetatŭ birtulŭ „la stéua de aurŭ.“ Dér când omulŭ e în biserică, nu se cuvine sĕ se gândéscă la birtulŭ...

— Dddomnule Csupasz! îlŭ întrerupse aci judele încrețindu-șĭ fruntea. Sperŭ că amintindŭ d-ta birtulŭ „la stéua de aurŭ“, n'ai voitŭ dóră sĕ facĭ alusiune la mine? Negreșitŭ e adevĕratŭ, că mĕ uitŭ când și când înăuntru — credeți'mĭ

pularea baniloră, aşa că primarulŭ şi unii favoriţĭ de ai sĕi potŭ împrumuta banĭ după placŭ din cassa oraşului. — Defectuóse suntŭ mai departe socotelele taxei de pavagiu, furnisarea petrii s'a făcutŭ fără nicĭ o controlă ş. a. In urma acestorŭ fapte dovedite de o comisiune, s'a propusŭ ca în contra primarului Nemeth şi a cassierului Kelemen sĕ se încépă procedura disciplinară. In contra acestei propunerĭ, primite de adunarea generală a representanţei orăşenescĭ, primarulŭ a însinuatŭ recursŭ."

*
* *

Universitatea din Iaşĭ a decisŭ a face *bustulŭ d-lui M. Cogălniceanu*, încă fiindŭ în viéţa. D-lŭ Hégel este însărcinatŭ cu acéstă lucrare.

*
* *

Romancierulŭ germanŭ *Rudolf Lindau*, care a fostŭ prin România în primăvéra anului acestuia, a publicatŭ prin diarele germane unŭ nou articulŭ, descriindu'şĭ *impresiunile sale asupra României.*

*
* *

Precum spune „Ellenzek", unŭ locuitorŭ din Chezdi-Oşorheiu, anume Karol Szöcs, a aflatŭ o plantă de pădure, cu ajutorulŭ căreia a încercatŭ cu succesŭ *sĕ vindece bóla de racŭ.* Unŭ medicŭ din Viena, căruia Szöcs i-a comunicatŭ despre plantă, a încercatŭ cu bunŭ succesŭ la diferiţĭ bolnavĭ de racŭ puterea de vindecare a acelei plante şi a venitŭ nu de multŭ la Chezdi-Oşorheiu, ca sĕ cumpere dela Szöcs secretulŭ acestui preparatŭ.

De altmintrelea trebuescŭ cu mare precauţiune luate 'n sémă informaţiunile lui Ellenzek."

*
* *

D-ra *Elena Teodorini*, distinsa artistă română, printr'unŭ procesŭ, ce s'a pertractatŭ dilele acestea la Fălticenĭ, contra unui moşŭ alŭ ei, a câştigatŭ suma de 15,000 lei.

*
* *

Din datele statistice asupra *învĕţămĕntului secundarŭ şi superiorŭ din Rusia* vedemŭ, că secsulŭ femeninŭ este fórte bine representatŭ, mai bine chiar de câtŭ în ţĕrile occidentului. Nu mai puţinŭ decâtŭ 779 femei urméză cursurile universitare. Dintre aceste, facultatea de litere şi filosofiă numĕră 243; sciinţele 500; esclusivŭ matematicile urméză 35. Afară de aceste, Academiile de dreptŭ suntŭ frecventate de 587 ascultătóre. Evreice suntŭ 139; nemăritate 748; măritate 31. Cele mai multe din aceste studente aparţinŭ clasei aristocrate, fete de militarĭ şi funcţionĭ; numai 10 se tragŭ din ţĕranĭ şi 125 din negustorĭ. Afară de acésta, fórte multe studente fete urméză cursurile universitare în străinătate, cu deosebire în Elveţia şi Franţa.

Sĕrbătorile din Năsĕudŭ.

Despre decursulŭ sĕrbătoriloră gimnasiului din Năsĕudŭ amŭ mai primitŭ dela *„unŭ grăniţerŭ"* unŭ raportŭ, din care estragemŭ următórele:

Mulţĭ din publiculŭ celŭ mare, necunoscĕtorĭ de trebile nóstre, se vorŭ fi întrebândŭ, că óre până acuma Năsĕudenii n'au avutŭ scóle, n'au avutŭ edificiu pentru gimnasiu, etc? Inainte de a trece la ale sĕrbătorei mĕ voiu oprì puţinŭ, ca sĕ lămurescŭ acéstă întrebare.

Năsĕudenii au avutŭ şi au scóle, au avutŭ şi clădirĭ pentru gimgasiu, dér nu aşa, precum au doritŭ ei.

E de lipsă se spunŭ şi cu acéstă ocasiune, cumcă de multŭ Românii din părţile acestea au sacrificatŭ pentru scopurĭ de cultură póte mai multŭ decâtŭ orĭ cine de pe roţogolulŭ pămêntului. Incă în timpurile grele, când nu numai nu era de nimenĭ îndemnatŭ şi încuragiatŭ, dér era opritŭ a învĕţa carte, elŭ s'a făcutŭ a nu audi pe opresorĭ, a auditŭ însĕ glasulŭ viitorului şoptindu-i la urechiă: pregătesce-te omule, sĕ fi gata, când 'ţĭ vorŭ căde cătuşele şi când va îmbrâncì tirănia! Şi elŭ s'a pregătitŭ; de unde numai a pututŭ a adunatŭ grăunţe după grăuţe şi le-a turnatŭ în comóra menită pentru cultură; ca militarŭ nu numai era mulţămitŭ, dér era mândru în sumanulŭ ţĕsutŭ de iubita sa nevastă şi banulŭ, ce i se cuvenea pentru montură, l'a vĕrsatŭ în comóră pentru fii şi nepoţii lui.

. . . *Carpent tua poma nepotes.*

Aşa făcea grăniţarulŭ cu banulŭ, care i se cuvinea pentru stânginii de lemne duşĭ din depărtare de 50—60 kilometri pe séma scóleloră, a cancelariiloră, a domniloră.... ; aşa făcea, când era lipsă de clăditŭ o scólă, o clădire folositóre, — dovadă casele cele multe, astădĭ proprietatea fonduriloră; aşa au făcutŭ mai târdiu, când totŭ pentru scóle au jertfitŭ aprópe întregŭ venitulŭ din dreptulŭ cârcĭmăritului, aşa au făcutŭ acumă ajutândŭ cu sume frumóse de banĭ la clădirea noului gimnasiu. Dér... cum ar încăpé aicĭ tóte jertfele lorŭ?.....

Destulŭ că totŭ ei pe timpulŭ cătăniei au clăditŭ în Năsĕud aşa numitul „institutŭ militarŭ", o clădire colosală cu o mulţime de încăperĭ, în carĭ totodată era şi „convictulŭ", o clădire la care privia totŭ omulŭ cu multă mândriă.

Acéstă clădire însĕ a cădutŭ sub grozăviile revoluţiunei din 1848, când a fostŭ aprinsă de insurgenţii ungurĭ.

Multe rele se mai întêmplară în revoluţii; multe pagube a suferitŭ şi ţinutulŭ acesta atuncĭ, dér pentru grăniţerĭ nicĭ o perdere n'a fostŭ aşa mare, ca nimicirea institutului militarŭ; în scurtŭ s'au uitatŭ suferinţele proprii, particularii s'au reculesŭ, pe ruinele desastrului şĭ-au ridicatŭ locuinţe noue şi au astupatŭ tăciunii, dér ruinile institutului întregĭ 40 de anĭ au statŭ góle în faţa trecĕtoriloră, pentru ca la tótă ocasiunea sĕ sgândărescă durerea nóstră şi sĕ escite dorulŭ după aşa o scólă. Mulţĭ din cei bĕtrânĭ şi din cei ce mai trăiescŭ n'au avutŭ multă vreme mai mare dorinţă, de câtŭ a vedé éră odată redicată „o scólă de dăi Dómne."

Abia acuma acéstă dorinţă este realisată, este faptă. Ruinele au cădutŭ, ele în scurtŭ vorŭ dispăré şi eu unulŭ regretŭ, că nu li s'a făcutŭ cu ocasiunea acestorŭ serbărĭ unŭ ...parastasŭ. Şi décă „institutulŭ" a fostŭ măreţŭ şi frumosŭ — noul edificiu gimnasialŭ este o adevĕrată podóbă, este fala acestui ţinutŭ, este chiar luxŭ în raportŭ cu starea nóstră materială.

Mai departe „grăniţerulŭ" nostru ne dă o scurtă descriere a serbărei, ce a făcut'o deja cu deamĕruntulŭ raportulŭ publicatŭ în numerii trecuţĭ ai foiei nóstre. Relevămŭ numai două momente, carĭ n'au fostŭ accentuate în raportulŭ amintitŭ. In capulŭ orăşelului, în diua de 3 Octomvre séra, primarulŭ Năsĕudului a salutatŭ pe P. S. S. Episcopulŭ şi pe comisarulŭ reg. Banffy şi consiliarulŭ Klamarik **în limba română,** la care salutare Episcopulŭ a rĕspunsŭ *totŭ românesce*, ér d-lŭ Banffy şi cons. Klamarik *în limba maghiară.* Bistriţa şĭ-a trimisŭ la Năsĕudŭ tóte comităţile sale, ceea ce a causatŭ Năsĕudeniloră o legitimă bucuriă. Multŭ i-a încăldĭtŭ şi toastulŭ, ce l'a rădicatŭ d. Budacker, parochulŭ evang. alŭ Bistriţei, care în numele Saşiloră vecinĭ lĭ-a adresatŭ nisce cuvinte fórte măgulitóre pentru cele ce facŭ în interesulŭ culturii.

După ce în urmă „grăniţerulŭ" nostru constată unirea şi buna înţelegere, ce a domnitŭ în decursulŭ sĕrbăriloră între Năsĕudenĭ, sfîrşesce cu următórea observare:

„Multă lume a fostŭ aicĭ şi multŭ au ţinutŭ aceste sĕrbătorĭ, dér o ordine şi o linişte ca în casulŭ de faţă rarŭ ţi-s'a datŭ sĕ vedĭ, pentru că poporulŭ de pe aicĭ dela felulŭ lui este fórte liniştitŭ şi iubitorŭ de ordine, ţinuta lui e marţială şi Românulŭ năsĕudenŭ, care ca militarŭ a fost — pusŭ sĕ ţină ordinea, cum ar puté-o turbura tocmai elŭ? Şi chiar din ĕstŭ motivŭ încă înainte 'mĭ-ar fi plăcutŭ sĕ spunŭ domniloră dela putere, sĕ nu adune la Năsĕudŭ gendarmĭ din tóte părţile, că nu face trebuinţă.

ULTIME SCIRĬ.

Sofia, 11 Octomvre. Se vorbesce, că agenţiile societăţii de navigaţiune pe Dunăre au fostŭ avisate din partea direcţiunei lorŭ, că aceloră călĕtorĭ, carĭ cerŭ bilete de drumŭ spre a călĕtori în România, sĕ li-se dea acestea numai décă vorŭ arăta unŭ *documentŭ de călĕtoriă visatŭ de unŭ consulatŭ românŭ*, fiindcă în casŭ contrarŭ *nu vorŭ fi lăsaţĭ sĕ calce pe pămêntulŭ României.*

Scirea despre mĕsura guvernului românŭ a produsŭ în cercurile oficiale de aicĭ surprindere, deórece acéstă mĕsură restrictivă luată fără veste nu se prevĕduse.

SCIRĬ TELEGRAFICE.

Roma, 13 Octomvre. Visita împĕratului germanŭ la Papa s'a făcutŭ amĕsuratŭ programului. Papa conduse pe împĕratulŭ în camera de lucru, unde întrevorbirea s'a ţinutŭ fără marturĭ. Apoi împĕratulŭ se duse în Quirinalŭ, unde s'a datŭ unŭ prândŭ de galà de 120 tacâmurĭ. Regele Italiei a toastatŭ în limba italiană dicêndŭ: „Presenţa capului supremŭ alŭ marei naţiunĭ în Roma, cu care suntemŭ legaţĭ prin vechĭ şi tarĭ legăturĭ de amiciţiă, e o nouă garanţiă a alianţei ce s'a încheiatŭ între noi pentru pacea europénă şi pentru binele popóreloră nóstre. Béu în sănătatea împĕratului şi a împĕrătesei, pentru armata germană şi pentru gloria Germaniei."

Impĕratulŭ Vilhelm rĕspunse în limba germană: „Amintirea legăturiloră de alianţă moştenite dela părinţĭ află în mine viu ecou. Ţĕrile nóstre conduse de marii lorŭ domnitorĭ şĭ-au ceceritŭ unitatea cu sabia. Analogia istoriei nóstre face ca amêndouĕ popórele sĕ mergă totdéuna mână în mână pentru susţinerea unităţii în sine, care e cea mai sigură garanţiă a păcii. Ridicŭ paharulŭ în sănătatea Maiestăţii Vóstre, a reginei, a bravei armate a Maiestăţii Vóstre."

Impĕratulŭ germanŭ a predatŭ cardinalului Rampolla o pompósă cruce la pieptŭ, numí pe prinţulŭ de Neapole sublocotenentŭ în regimentulŭ Umberto, conferì lui Crispi în persónă ordinulŭ Vulturului negru. Regele Italiei conferì împĕratului Vilhelm marea cruce a ordinului militarŭ de Savoia, cea mai înaltă distincţiune militară a Italiei.

Cursulŭ pieţei Braşovŭ
din 13 Octomvre st. n. 1888.

Bancnote românescĭ	Cump.	9.38	Vend.	9.40
Argintŭ românescŭ .	„	9.30	„	9.34
Napoleon-d'orĭ . . .	„	9.62	„	9.64
Lire turcescĭ . . .	„	10.92	„	10.95
Imperialĭ	„	9.92	„	9.95
Galbinĭ	„	5.70	„	5·72
Scris. fonc. „Albina" 6%	„	101.—	„	—.—
„ „ „ 5%	„	98.—	„	98.50
Ruble rusescĭ . . .	„	127.—	„	128.—
Discontulŭ	6½—8% pe anŭ.			

Cursulŭ la bursa de Viena
din 12 Octomvre st. n. 1888.

Renta de aurŭ 4%	99.80
Renta de hârtiă 5%	90.45
Imprumutulŭ căiloră ferate ungare .	147.75
Amortisarea datoriei căiloră ferate de ostŭ ungare (1-ma emisiune) . .	97.50
Amortisarea datoriei căiloră ferate de ostŭ ungare (2-a emisiune) . .	—.—
Amortisarea datoriei căiloră ferate de ostŭ ungare (3-a emisiune) . .	113.—
Bonurĭ rurale ungare	104.50
Bonurĭ cu clasa de sortare	104.50
Bonurĭ rurale Banatŭ-Timişŭ . . .	104.50
Bonurĭ cu cl. de sortare	104.50
Bonurĭ rurale transilvane	104.35
Bonurĭ croato-slavone	104.—
Despăgubirea pentru dijma de vinŭ ungurescŭ	99.75
Renta de hârtiă austriacă	81.30
Renta de argintŭ austriacă	82.15
Renta de aurŭ austriacă	109.95
Losurĭ din 1860	140.20
Acţiunile băncei austro-ungare . . .	87.60
Acţiunile băncei de creditŭ ungar. .	302.75
Acţiunile băncei de creditŭ austr. .	308.60
Galbenĭ împĕrătescĭ	5.75
Napoleon-d'orĭ	9.61½
Mărcĭ 100 împ. germane	59.40
Londra 10 Livres sterlinge	121.70

Editorŭ şi Redactorŭ responsabilŭ:
Dr. Aurel Mureşianu.

domniloră — în acelŭ birtŭ fórte solid. Dér încă nicĭ-odată nu mĭ-am pusŭ în jocŭ banii, precum face în fiă-care di de esemplu d-lŭ Barany în clubulŭ popiceloră.

— Asta nu-lŭ privesce pe nimenea! strigà, roşu ca o ceraşe de mâniă, d-lŭ forestierŭ, care avea slăbiciune de popice. Décă eu nu mĕ interesezŭ de alţĭ ómenĭ, atuncĭ şi ei sĕ mĕ lase pe mine în pace! Décă aşŭ vré, aşŭ puté aminti faptulŭ, că numai acum câteva dile d-lŭ notarŭ Adam Hervadt a fostŭ dusŭ acasă din birtŭ în stare de complectă beţiă. Cu tóte astea, cum am disŭ, eu nu mĕ ocupŭ de nimenea, decĭ nu vĕ ocupaţĭ nicĭ d-vóstră de mine!

— Minte, onorată adunare, minte ca unŭ neruşinatŭ! scrîşnì bănuitulŭ notarŭ şi hăpuì cu gura după aerŭ. Nicĭ-odată n'am fostŭ beatŭ. Vreu numai sĕ'i dicŭ forestierului....

— Ce? Ce te obrăsnicescĭ sĕ 'mĭ dicĭ?

— Că mai bine sĕ măturĭ înaintea uşii d-tale şi sĕ fii cu atenţiune asupra nevestii dtale, căcĭ în timpulŭ când jocĭ popice — lângă ea şéde altulŭ.

— Pe acelŭ câne îlŭ voiu împuşca ca pe unŭ epure! urlà înfuriatŭ forestierulŭ.

Organistulŭ şi învĕţătorulŭ Ignaz Csupasz — care póte că avea motivŭ sĕ ia acéstă din urmă întorsătură a desbaterii ca ameninţătóre pentru dênsulŭ — căutà sĕ ajungă aprópe de zăvorulŭ uşii. De sigurŭ ar fi sters'o la sănĕtósa, décă nu i-ar fi succesŭ în ultimulŭ momentŭ preotului, care era desperatŭ, sĕ potolescă spiritele înferbêntate, printr'o vorbire improvisată.

Acestŭ memorabilŭ capŭ d'operă retorică sunà astfelŭ:

„Multŭ onorată adunare! Sĕ lăsămŭ stéua pe tablou! Căcĭ décă tăiămŭ acestŭ sfântŭ semnŭ, tabloulŭ îşĭ perde simbolulŭ sĕu biblicŭ; stéua strălucesce ca unŭ vecĭnicŭ şi adevĕratŭ semnŭ, că Mântuitorulŭ s'a scoborîtŭ din cerŭ josŭ pe pămêntŭ, pentru ca sĕ 'mpace pe cei mânioşĭ şi ca sĕ înveţe pe ómenĭ sĕ se iubéscă şi sĕ'şĭ ierte unii altora slăbiciunile.

— Amin! dise Ignaz Csupasz cu ardóre, veselŭ că a scăpatŭ aşa de uşorŭ de mânia forestierului.

Dér cine scie, câtŭ ar fi mai duratŭ încă ultima şi marea adunare a „comitetului tabloului", décă d-lŭ jude Bertalan Gondos n'ar fi îngrijitŭ ca sĕ se termine. Elŭ se apropià de tablou şi dise:

— Nu e nevoiă sĕ facemŭ atâta tărăboiu. Celŭ mai bunŭ lucru e, sĕ tăiămŭ aci în stânga tabloului pe craii, carĭ aratà lucrurile scumpe. Bogăţiile suntŭ însuşĭ diavolulŭ şi nu se cade sĕ aducemŭ pe diavolulŭ în casa lui Dumnedeu; tabloulŭ se potrivesce atuncĭ în prevazŭ.

Unŭ unanimŭ „Eljen"! însoţì înţeleptele cuvinte ale judelui.

Şi când credincioşii se duseră Duminecă în biserică, ca sĕ privéscă „Intêlnirea sfinţiloră trei crai", vĕdură pe pânză: cerulŭ, pădurea, stéua şi — pe cei trei măgarĭ legaţĭ de arborĭ.

Sosirea și plecarea trenurilorŭ și postelorŭ în Brașovŭ.

I. Plecarea trenurilorŭ:

1. Dela Brașovŭ la Pesta:

Trenulŭ de persóne Nr. 307: 7 óre 10 de minute séra.

Trenulŭ mixtŭ Nr. 315: 4 óre 10 minute diminéța.

2. Dela Brașovŭ la Bucuresci:

Trenulŭ acceleratŭ Nr. 302: 5 óre 37 minute diminéța.

Trenulŭ mixtŭ Nr. 318: 1 óră 55 minute după amédĭ.

II. Sosirea trenurilorŭ:

1. Dela Pesta la Brașovŭ:

Trenulŭ de persóne Nr. 308: 9 óre 46 minute înainte de amédĭ.

Trenulŭ mixtŭ Nr. 316: 9 óre 52 minute séra.

2. Dela Bucuresci la Brașovŭ:

Trenulŭ mixtŭ Nr. 317: 2 óre 32 minute după amédĭ.

Trenulŭ acceleratŭ Nr. 301: 10 óre 12 minute séra.